

Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգևածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻՆԻ ԼՈՒՐԻ

Փետրվար, 2016թ.
N 2 (75)

Հիմնադրվել է 2009թ. Հայրենիք

ԿԱՐՆՑԵ՛Ք ԱՍՏԵՈՒ ԽՍՍԵԸ

ՄԱՐԴՈՒ ԱՐԺԵՔԸ

ԻՆՉՊԵՍՏՈՒՐՍ ԳԱԼ ԱՆԱՊԱՏԻՑ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար, 2016թ., №2 (75)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան Կարդացե՛ք Աստծու Խոսքը.....	1
Գրիշա Դարմանյան Մարդու արժեքը.....	4
Պավել Գրիգորյան Ինչպես դուրս գալ անապարհից.....	7
Մի կում կենարար ջուր.....	8
Եղի՛ր ներող.....	11
Հանդիպում.....	12
Գործուն քարոզ.....	13
Ինչո՞վ ես դու ուրախանում.....	15
Հայր Աստծու խոսքն՝ ուղղված իր զավակին.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԿԱՐԴԱՅԵ՛Ք ԱՍԾՈՒ ԽՈՍՔԸ

«Երանի նրան, ով կարդում է ու նրանց, ովքեր լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն ամենը, ինչ սրանում գրված է, քանի որ մոտ է ժամանակը»:

Հայրնություն 1:3

Ամեն մի կյանք սնունդ է պահանջում: Հոգևոր կյանքի սնունդը Աստծու Խոսքն է: Ինչպես որ երեխան սնվում է մոր կաթով և աճում ֆիզիկապես, այնպես էլ հավատացյալներն աճում են հոգևոր կյանքի մեջ՝ սնվելով Աստծու Խոսքով: Ա Պետրոս 2:2-ում Պետրոս առաքյալն ասում է. «Նորածին մանուկների պես բանական ու անխաբդախ կաթին փափագեցեք, որպեսզի նրանով մեծանաք (մինչև փրկություն)»: Ինչպես նորածին մանուկն է փափագում իր մոր կաթին, այնպես էլ մենք պետք է փափագենք Աստծու Խոսքին, սրտանց ջանանք Աստծու Խոսքը կարդալ, հասկանալ ու գործադրել այն այս կյանքում:

Աստծու Խոսքն այն լույսն է, որը մեզ ուղղություն է տալիս, սնունդն է, որը մեզ հաստատում է, սփռփանքն է, որը մեզ ուրախացնում է: Սաղմոս 119:105-ում ասվում է. «Քո խոսքը իմ

նոքերին ճրագ է և իմ շավիղներիս՝ լույս»:

Երբ կարդում ենք Աստծու Խոսքն ու հնազանդվում ենք նրան, Տիրոջ ողորմության և օրհնությունների քաղցր համն ենք առնում ու ընդունում ենք Նրա շնորհը: Աստծու Խոսքն այն քարտեզն է, որը մեզ տանում է դեպի Քանանի երկիր, դեպի հարուցյալ Քրիստոս:

Տեր Հիսուսն Իր քահանայապետական աղոթքում ասում է. «Սրբացրո՛ւ նրանց քո ճշմարտությունով. Քո խոսքը ճշմարտություն է» (Հով. 17:17): «Սրբացնել» նշանակում է «առանձնացնել», «սուրբ դարձնել»: Սրբացումը կատարվում է ճշմարտությամբ, այսինքն՝ Աստծու Խոսքով: Բոլոր հավատացյալներն առանձնացվում են սուրբ նպատակի համար, այսինքն՝ սրբացվում են Աստծու Խոսքով: Երբ մենք կարդում ենք Աստծու Խոսքն ու ընդունում ենք մեր ներսում, այն ան-

Փեբրվարի, 2016թ., ՁԶ (75)

պայման կատարում է իր գործը: Եսայի 55:10-11-ում ասվում է. «Որովհետև ինչպես տեղատարափն ու ձյունը երկնքից իջնում են ու այնտեղ չեն վերադառնում, այլ երկիրն են ոռոգում ու այն պտղաբեր և արգասավոր անում, սերմանողին հունտ տալիս և ուտողին՝ հաց, Իմ բերանից ելած խոսքն էլ այնպես պիտի լինի. Ինձ ապարդյուն պիտի չվերադառնա, հապա Իմ կամքը պիտի գործադրի ու հաջողացնի այն բանը, որի համար այն ուղարկեցի»:

Հրեա ընտանիքներում մեծ տեղ էր տրվում Աստծու Խոսքի ընթերցանությանը: Աստված Մովսեսի միջոցով պատվիրում է, որ ամեն մի հրեա իր զավակներին սովորեցնի Աստծու Խոսքը: Ծնողները պարտավոր էին Աստծու պատվիրանները սովորեցնել իրենց զավակներին: Հինգ տարեկանից նրանք հնգամատյանը՝ Մովսեսի հինգ գրքերը, սովորում էին անգիր:

«Լսի՛ր, ո՛վ Իսրայել, մեր Տեր Աստվածը մեկ Տեր է. սիրի՛ր քո Տեր Աստծուն ամբողջ սրտովդ, ամբողջ հոգովդ և ամբողջ զորությամբդ: Եվ այս խոսքերը, որ Ես այսօր քեզ պատվիրեցի,

քո սրտի մեջ լինեն, ջանասիրաբար ուսուցանի՛ր դրանք քո որդիներին, խոսի՛ր դրանց մասին քո տանը նստած ժամանակ և պառկելիս, և վեր կենալիս» (Բ Օրինաց 6:4-7):

Քրիստոնյա ընտանիքում նույնպես ծնողները պարտավոր են իրենց զավակներին դաստիարակել Քրիստոսի վարդապետությունով: Պետք է ընտանիքում կարդան Աստվածաշունչն ու միասին աղոթեն:

Հավատացյալն իր ներքին կյանքը տեսնում է Աստծու Խոսքի միջոցով: Աստծու Խոսքը մեր ներքին հայելին է: Եթե մենք կարդանք, բայց կասկածենք ու չհավատանք, դրանից ոչ մի օգուտ չի լինի: Իսկ եթե կարդանք Աստծու Խոսքն ու այն գործադրենք առօրյա կյանքում, Աստծու խոստումներն իրականություն կդառնան ամեն մի հավատացողի համար: Պողոս առաքյալը գրում է. «Սակայն դուրս հաստատո՛ւն կեցիր այն բաների մեջ որ սովորեցիր ու որոնց հավատացիր, քանի որ գիտես, թե ումի՛ց ես սովորել: Նաև քո մանկությունից ի վեր Սուրբ Գրքերը

գիտես, որոնք կարող են իմաստուն անել քեզ՝ փրկվելու Քրիստոս Հիսուսի վրա եղած հավատքով» (2 Տիմ. 3:14-15):

Աստծու բոլոր ծառաները պետք է հետևեն իրենց ընտանիքին և Աստծու ժողովրդին՝ արդյոք նրանք ամեն օր կարողո՞ւմ են Աստծու Խոսքն ու աղոթո՞ւմ են, թե՞ ոչ: Մի եղբայր իր նորադարձ ժամանակ Տիրոջ ձայնն էր լսել, որն ասել էր. «Կարդա՛, կարդա՛, կարդա՛ Ավետարանը»: Եսայի 34:16-ում ասվում է. «Տիրոջ գրքում փնտրեցե՛ք ու կարդացե՛ք....»: Աստված վարձա-հա-տույց է լինում Իրեն փնտրող-ների:

Ծնողները հետևում են իրենց երեխաներին, որ ժամանակին սնվեն, դասերը սովորեն, բայց չեն հետևում, թե արդյոք նրանք ամեն օր Սուրբ Գիրք կարդո՞ւմ ու աղոթո՞ւմ են: Ի՞նչ կլինի այն մարդկանց հետ, որոնք շաբաթը մեկ կամ երեք օրը մեկ անգամ հաց ուտեն և ջուր խմեն: Նրանք մարմնավորապես առողջ չեն լինի, կիյուծվեն ու կհիվանդանան, իսկ ովքեր չեն սնվում Աստծու Խոսքով, կտկարանան ու վերջապես հոգևորապես կմահանան: Եղել են տարեց հավատացյալներ, որոնք տառաճանաչ չեն եղել, սակայն շատ են փափագել կարդալու Աստծու Խոսքը: Տերը պատասխանել է նրանց աղոթքին ու կարճ ժամանակում նրանց սովորեցրել է գրել ու կարդալ: Շատ տարիներ առաջ Նորագավիթից մի տարեց բույրիկ, որ կույր էր ու ընդհանրապես չէր տեսնում, կա-

րողանում էր կարդալ Աստծու Խոսքը և տեսիլքներ էր տեսնում: Ուրիշ գիրք չէր կարողանում կարդալ: Տերը այդ քրոջ աղոթքը լսել ու կատարել էր նրա փափագը. երբ նա Սուրբ Գիրքը բացում էր, լույս էր իջնում, ու նա տեսնում էր տառերը, բայց շուրջն ուրիշ ոչինչ չէր տեսնում:

Բերիայում մարդիկ ամեն օր գրքերը քննում էին: Հիսուսը, սաղուկեցի-ներից հանդիմանելով, ասաց. «...դուք մոլորված եք: Ո՛չ գրքերը գիտեք և ո՛չ Աստծու զորությունը» (Մատթ. 22:29):

Աստվածաշունչը բացում է մեզ Աստծու միտքը, մարդու վիճակը, փրկության ճանապարհն ու հավատացյալների հավիտենական երջանկությունը: Աստծու Խոսքով մենք իմանում ենք նաև պիղծ ու անհավատ մարդկանց հավիտենական վախճանի մասին: Հայտնություն 22:15-ում ասվում է. «Բայց դրսում են մնալու շներն ու կախարդները, պոռնիկներն ու մարդասպանները, կռապաշտներն ու բոլոր նրանք, որ սուտը սիրում են ու անում»:

Կարդացե՛ք Աստծու Խոսքը, որ իմաստուն լինեք, հավատացե՛ք, որ փրկվեք: Կարդացե՛ք ամեն օր, դանդաղ ու ջերմեռանդությամբ:

«Ամբողջ Գիրքը Աստծու շունչն է և օգտակար վարդապետության, հանդիմանելու, ուղղելու և արդարությամբ խրատելու համար» (Բ Տիմ. 3:16):

Մամիկոն Ղազարյան

Փետրվարի, 2016թ.: ՁԶ (75)

ՄԱՐԴՈՒ ԱՐԺԵՔԸ

Ո՞վ էս դու Աստծու համար և ի՞նչ արժեք ունես:

Այսօր կան ֆուտբոլիստներ, որոնց համար ֆուտբոլային ակումբները վճարում են շատ մեծ գումարներ, օրինակ՝ Լիոնել Մեսսիին վճարում են մոտավորապես 120 մլն եվրո: Եթե մենք համեմատվենք նման մարդկանց հետ, կթվա, թե ոչինչ չարժենք, բայց մենք չգիտենք, որ մեզ համար ավելի մեծ գին է վճարված, և այդ գինը տրվել է տիեզերքի Արարչի՝ Ամենակարող Աստծու կողմից: «Վասն զի Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ մինչև Իր Միածին Որդին տվավ, որպես զի ամեն ով որ անոր հավատա՝ չկորսվի, հապա հավիտենական կյանք ունենա» (Հովհ. 3:16):

Այդ սպորտսմեններին վճարում են ժամանակավոր կյանքի համար, բայց Աստված քեզ համար այդ մեծ գինը վճարեց, որ դու հավիտենական կյանք ունենաս: Ուրեմն դու այսօր շատ ավելի թանկ արժեք ունես, քան որևիցե սպորտսմեն, որովհետև քեզ համար շատ ավելի մեծ գին է վճարված:

Աստված այդ փրկագինը տվել է ամեն մարդու համար: Եթե դու Աստծու համար արժեք չունենայիր, ապա Նա Իր Որդուն քեզ համար չէր զոհի: Նա

այդ քայլին գնաց, որովհետև քեզ սիրում է: Երեմիա 31:3-ում ասվում է. «Քեզ հավիտենական սիրով սիրեցի, անոր համար ողորմությամբ քեզ քաշեցի»:

Այսօր շատ մարդիկ անհույս վիճակի մեջ են՝ լքված, անտեսված և մարդկանցից մոռացված: Ինչ վիճակում էլ որ լինես, հավատա՛, կա Մեկը, որ քո մասին մտածում է: Նա քեզ համար ծրագիր ունի և քեզ մենակ չի թողնի: «Մի՞թե կինը կմոռանա իր կաթնակեր մանկանը, կամ չի գթա իր արգանդի ծննդին. հիրավի, նրանք կարող են մոռանալ, Ես, սակայն, քեզ չեմ մոռանա» (Եսայի 49:15): Ինչո՞ւ չի մոռանա: Որովհետև դու շատ թանկ արժես Նրա համար:

Ո՞վ է քեզ համար Աստված:

Այսօր շատ մարդիկ են հավատում Աստծուն, շատերն են Նրան աղոթում: Իսկ դու հավատո՞ւմ ես, որ Նա սիրում է քեզ: Ինչպիսի՞ն է քո հավատքը Աստծու նկատմամբ, դու ի՞նչ ակնկալիք ունես նրանից:

Պողոս առաքյալը Ա Կորնթ. 15:19-ում ասում է. «Եթե միայն այս կյանքի համար ենք Քրիստոսին հուսացած, մենք բոլոր մարդկանցից ավելի խղճալի ենք»:

Շատերն են գալիս Աստծուն այս կյանքի՝ ուտելու, խմելու, հագնելու և այլ պահանջները բավարարելու համար, այսինքն՝ այնպես, ինչպես հեթանոսներն են ցանկանում: Բայց երբ իրենց ակնկալածը չի լինում, նրանք Աստծուց հեռանում են:

Սաղմոս 73-ի հեղինակը՝ Ասափը, նույն վիճակում էր: Այստեղ երկրորդ համարում ասում է. «Եվ քիչ էր մնացել, որ ոտքերս ծռվեին, և բան չէր մնացել, որ գնացքս սահեր...»:

Ո՞րն էր պատճառը, որ Ասափի ոտքերը ծռվում էին Տիրոջ ճանապարհից: Նա ուրիշների նման մոտեցել էր Աստծուն, որ Աստված իր ուզածները տա, որ ինքը խաղաղություն ունենա, որ ցավ չունենա, ուրիշ մարդկանց հետ չտանջվի, հաջողակ լինի աշխարհում, նեղություն չունենա և ավելացնի հարստությունը: Նրա խնդրածը Տերը չէր տալիս, ու երբ այս ամենը նա չունեցավ, քիչ էր մնում, որ նրա ոտքերը ծռվեին Տիրոջ ճանապարհից: Աստված կամենում է, որ հասկանանք՝ այդ ամենը ունայն և ժամանակավոր է, և

դրա համար մեզ խորհուրդ է տալիս. «Սակայն առաջ Աստծու արքայությունը և Նրա արդարությունը խնդրեցեք, և այդ ամենը կտրվի ձեզ» (Մատթ. 6:33): Մենք պետք է հասկանանք, որ սա բանաձև է, որ մնացածը ունենալու համար առաջինը պետք է խնդրել Աստծուն: Պողոս առաքյալը այս կյանքից ինչ-որ բան չէր խնդրում, նրա համար կյանքը Քրիստոսն էր (Փիլ. 1:21), ու նա պատրաստ էր ամեն բանից զրկվելու: «Բայց ինչ բան որ ինձ շահ էր, Քրիստոսի համար ես վնաս սեպեցի: Եվ հենց ամեն բաներն էլ վնաս են համարում իմ Տեր Հիսուս Քրիստոսի գերազանց գիտության համար, որի պատճառով ամեն բանից զրկվեցի և աղբ են համարում, որ Քրիստոսին շահեն» (Փիլ. 3:7-8):

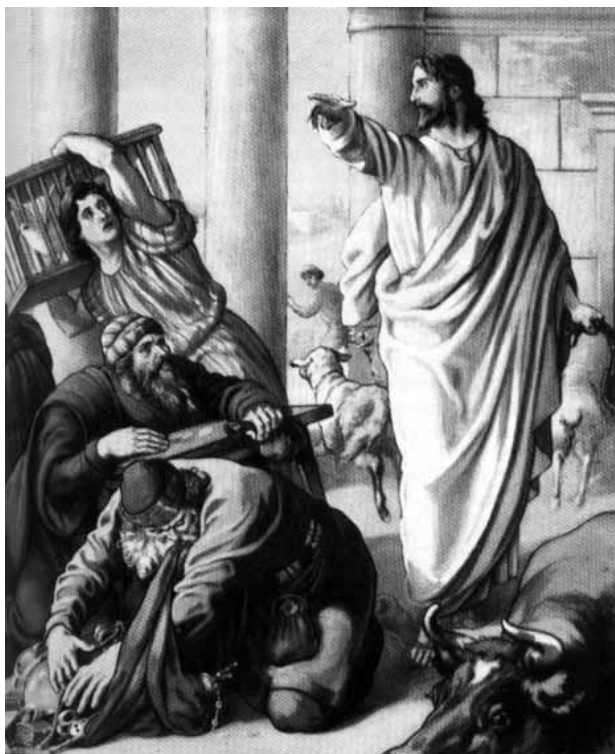
Պողոսը կյանքը և ուրախությունը տեսնում էր Քրիստոսի մեջ և ամեն ինչ անում էր, որ Քրիստոսին շահեր: Սիրելիներ, մենք պիտի հասկանանք, որ Աստված մեզ համար ամենաթանկն է. Նա է մեր ուրախությունը, հաջողությունը և կյանքը:

Ո՞վ ես դու Աստծու համար:

Աստված մեզ համար մեծ գին է վճարել, մենք Նրա Որդու արյան գինն ենք: Շատերը խորապես չեն հասկանում ու այդ արժեքը չեն կարողանում գնահատել: Հռովմ. 11:13-ում Պողոսն առաքյալն ասում է. «Որովհետև ես հեթանոսների առաքյալ եմ և իմ պաշտոնը փառավոր կանեն», իսկ Բ Կորնթ. 6:3-ում ասում է. «Ոչ մի բանով ոչ մի գայթակղություն չենք տալիս, որ մեր

Պեղծագործություն, 2016թ., © Մ 2 (75)

պաշտոնը չարատավորվի»: Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ նա հասկացել էր, թե ինչ թանկ արժե այդ պաշտոնը և ինչ գին է վճարված դրա համար: Սակայն շատ քրիստոնյաներ իրենց՝ «Աստծու որդի» կոչումը բարձր չեն պահում և շատերի համար դառնում են գայթակղության պատճառ: Ա Կորնթ. 3:16-ում ասվում է. «Դուք Աստծու տաճար եք, և Աստծու Հոգին բնակված է ձեզանում»: Հիսուսը մտավ տաճարը և այն մաքրեց: Մենք պետք է մեր տաճարը մաքուր պահենք:

Սիրելի՛ բարեկամ, դու Քրիստոսի արյան գինն ես, կարողացի՛ր այդ արժեքը բարձր պահել:

Ո՞վ ես դու մարդկանց համար:

Շատ կարևոր է, թե այսօր մարդիկ ինչ են մտածում քո մասին: Քրիստո-

նյաներ կան, որ ասում են՝ ինձ չի հետաքրքրում, թե մարդիկ ինչ են ասում իմ մասին: Բայց դա ճիշտ չէ, դու պետք է բարի վկայություն ունենաս Աստծուն սիրող բոլոր մարդկանց մեջ: Պետրոս առաքյալն ասում է. «Ձեր վարքը հեթանոսների մեջ բարի պահեցեք, որ ինչ բանով որ ձեզ չարագործների պես բամբասում են, ձեր բարի գործերը տեսնելով փառավորեն Աստծուն այցելության օրումը» (Ա Պետրոս 2:12):

Ի՞նչ ես կարծում, եթե մարդկանց մոտ վատ վկայություն ունենաս, արդյոք քո խոսքը կլավի՞: Շատ բան կախված է մատուցողից: Եթե կեղտոտ սկուտեղի վրա լավ կերակուր դնես և մարդկանց մատակարարես, արդյոք նրանք այդ կերակուրը կուտե՞ն, իհարկե՞ ոչ: Իսկ եթե մաքուր սպասքով այն մատակարարես, անպայման կուտեն:

Ուրեմն, սիրելի՛ քրիստոնյա, դու պետք է գիտենաս քո արժեքը և ապրես ինչպես վայելում է Աստծու որդի կոչվելու մեծ անունին: Հիսուսն առաքյալներին հարցրեց. «Մարդիկ ինձ համար ո՞վ են ասում, որ մարդի Որդին լինի: Նրանք էլ ասացին. Ոմանք կրքեն թե Հովհաննես Մկրտիչն ես, ուրիշները՝ Եղիան, ուրիշներն ալ՝ Երեմիան կամ մարգարեներից մեկը» (Մատթ. 16:13-14): Այսօր մարդիկ ոչ միայն պետք է լսեն, որ Աստված մեր մեջ է, այլև պետք է տեսնեն:

**Գրիշա Դարմանյան
ք. Գյումրի**

ԻՆՉՊԵՍ ԴՈՒՐՍ ԳԱԼ ԱՆԱՊԱՏԻՑ

Ինչպե՞ս դուրս գալ անապատից, որտեղ չկա ջուր, հանգստություն:

«Ո՞վ է ասիկա, որ իր սիրեկանին կոթնած անապատեն կելլե...» (Երզ. 8:5): Անառակ որդու կյանքը անապատ էր: Նա կոթնեց հոր սիրու վրա և կարողացավ դուրս գալ անապատից: Սամսոնն իր մահվան վերջին պահին վստահեց Աստծու սիրուն ու բարությանը, նա չնայեց իր մեղքերի բանակին, այլ վստահեց Աստծուն:

Անապատից հնարավոր է դուրս գալ միայն Աստծուն սիրելով ու Նրան վստահելով: «Բայց ես Տիրոջը պիտի սպասեմ, իմ փրկության Աստծուն պիտի հուսամ, իմ Աստվածս ինձ պիտի լսի: Ո՞վ իմ թշնամիս, վրաս մի՛ խնդա. թեև ընկնեմ՝ պիտի ելնեմ, թեև խավարի մեջ նստեմ՝ Տերը ինձ լույս պիտի լինի...» (Միքիա 7:7-9):

Անապատում պետք է վստահել ոչ թե զգացմունքներին ու փորձին, այլ Տիրոջ սիրուն: Դու դուրս կգաս անապատից, եթե ապավինես Նրան. դու պետք է հավատաս, որ Նա քեզ տեսնում է, լսում է և պատրաստ է քեզ քօշկելու: «Ո՞վ փոթորիկե զարնված

անմխիթար ողորմելի, ահա Ես քո բարերը գույնզգույն պիտի անեմ, քեզ շափյուղաներով պիտի հիմնեմ» (Եսայի 54:11): Կյանքիդ ամենադժվար պահին վստահի՛ր ու հավատա՛ այս խոսքերին, հավատա՛, որ քո պատերը թանկարժեք քարերով են շարված:

«Ձեր մեջ ո՞վ է, որ վախենում է Տիրոջից, լսում է Նրա ծառայի ձայնը, խավարի մեջ է քայլում ու լույս չունի. թո՛ղ նա ապավինի Տիրոջ անվանը և իր Աստծուն վստահի (Եսայի 50:10): Դու կընկնես անապատում, և հնարավոր է մեղքը գորավոր լինի քո կյանքում: Թեև քո մեղքերը գորավոր լինեն անապատում, դու մի՛ վախեցիր. ինչքան էլ մեղք գործես, բայց եթե դառնաս Աստծուն, զղջաս, Նա քեզ կընդունի, քանի որ Նա քեզ սպասում է: Բացի Աստծուց ո՞վ կընդունի քեզ, ո՞վ կսիրի քեզ այդքան հանցանքից ու մեղքից հետո. ո՛չ ոք: Դարձի՛ր Աստծուն, Նրա պես քեզ ոչ ոք չի սիրում: Խոստովանի՛ր, որ դու Նրա սերը չես հասկանում և խնդրի՛ր, որ Նա քո կյանքում հայտնվի: Դարձի՛ր քո Աստծուն և խոստովանի՛ր, որ դու Նրա սերը չես ճանաչում:

Պավել Գրիգորյան

Պեթեկաթ, 2016թ., ՁԿ (75)

ՄԻ ԿՈՒՄ ԿԵՆԱՐԱՐ ԶՈՒՐ

Համարյա ողջ գիշեր ընթացած կատաղի մարտից հետո սպաներից մեկին հրամայվեց կարևորագույն մի հաղորդագրություն հասցնել հեռավոր մի գորամաս: Օրը սարսափելի շոգ էր, իսկ ճանապարհին ոչ մի տեղ աղբյուր չկար: Կեսօրին հանկարծ հեռվում երևաց մի աղբյուր: Երբ սպան փորձեց ձիուց իջնել, հանկարծ ձին խրտնեց ու սկսեց չենթարկվել հեծյալին: Աղբյուրի մոտ հավաքված զինվորներն սկսեցին ծիծաղել ու ծաղրել հեծյալին: Սպան ջրամանը մեկնեց զինվորներից մեկին՝ խնդրելով, որ նա այն ջրով լցնի, սակայն զինվորը նրան կոպտորեն մերժեց: Բարկացած հեծյալը, վիրավորված, ձիուն խթանեց ու սլացավ՝ անտեսելով իրեն ետ կանչող զինվորի կանչերը:

Ամեն անգամ, երբ հիշում էր սարսափելի տապը, կատաղած ձիուն ու այն զինվորների ծաղրը, նրան համակում էր վրեժի մի անհուն ցասում՝ իրեն մերժած ու հայհոյանքով անարգած զինվորի նկատմամբ: Մոտ երկու տարի նա համառորեն փնտրում էր այն զինվորին, բայց ապարդյուն:

Մի որոշ ժամանակ անց, մարտերից մեկում սպան ծանր վերք ստացավ: Մոտ երկու շաբաթ անկողնում անշարժ գամված լինելուց հետո նրան

թույլ տվեցին տեղից վեր կենալ: Օրե-օր նրա վիճակը լավանում էր, և նա մեծ սիրով օգնում էր բժիշկներին ու գթության քույրերին: Նա հաճախ էր տեսնում, թե ինչպես են մարդիկ հոգի ավանդում, և համապատասխան եզրահանգումներ էր անում: Կային երկաթի պես ամուր և ուժեղ տղամարդիկ, որոնք առյուծի պես մարտնչում էին մարտի դաշտում, սակայն մահվան պահին ուռենու տերևի նման վախից դողում էին: Որոշ մարդիկ բոլորովին անհույս էին գնում այն աշխարհ, բայց պատահում էին նաև հավատացյալ զինվորներ, ովքեր խաղաղությամբ էին իրենց հոգիները հանձնում Տիրոջ ձեռքերի մեջ:

Հոսպիտալում տեսած բազում մահերն ու տանջանքները մի որոշ ժամանակ լռեցրել էին նրա սրտի վիրավորանքն ու վրեժի զգացումը: Այդ ժամանակ նրա սիրտը փափագում էր միայն, որ ինքն էլ իր հոգին Տիրոջը հանձնի այնպիսի երանելի ձևով, ինչպես անում էին հավատացյալ զինվորները:

Մի օր, հերթական ծանր մարտից հետո, հոսպիտալը լցվեց վիրավորներով: Եղանակն անասելի շոգ էր, և բոլոր վիրավորների շուրթերից լոկ մի բառ էր հնչում. «Զո՛ւր»: Սպան սիրով

ջուր էր տալիս նրանց: «Աստծու սիրուն, ջուր տվեք», - հնչեց ետին մահճակալներից: Երբ մոտեցավ հերթական վիրավորին, անմիջապես ճանաչեց այն զինվորին: Սպան ջրամանը ձեռքին մոտեցավ վիրավորին, բայց նա անմիջապես երեսը թեքեց դեպի պատը: Սպայի սրտում հնչեց մի ձայն. «Մաքր թշնամին է: Ահա հասավ վրեժխնդրության օրը: Դրան ոչ մի կաթիլ ջուր չտաս»:

Բայց հետո լավեց ևս մի ձայն. «Ուրքա՛ն լավ կլինեք, եթե չարին բարիով պատասխանեիր: Ի՛նչ հաճելի ու միևնույն ժամանակ հանդիմանող արարք կկատարեիր նրա հանդեպ:

«Եթե թշնամիդ սոված է, նրան կերակրիր, ու եթե ծարավ է, նրան ջուր տուր, քանի որ այսպես անելով նրա գլխին կրակի կայծեր պիտի դիզես, և Տերը քեզ կհատուցի» (Առ.25:21-22): Թույլ մի՛ տուր, որ չարությունը քեզ հաղթի, այլ չարին հաղթիր բարիով: Վարվիր քրիստոնյայի նման: Դա ամենալավ վրեժն է»:

Երկար չնտածելով՝ նա խեղճին բարձրացրեց ու մի կուշտ ջուր խմել տվեց: Վիրավորը խիստ շնորհակալ էր, իսկ սպայի սիրտն ուրախությամբ լցվեց:

Բժիշկն ասաց, որ այդ զինվորի ոտքը պետք է կտրեն, և խեղճը դժվար թե երկար ապրի: Սպան բժշկին խնդրեց թույլ տալ, որ այդ զինվորին ինքն անձամբ խնամի: «Արդյոք նա կհիշի՞ ինձ», - մտածում էր սպան: Սակայն հպարտությունը թույլ չէր տալիս հարցնել այդ մասին:

Բայց մի օր զինվորն ինքը հարցրեց նրան, թե արդյոք հիշո՞ւմ է իրեն: Սպան պատասխանեց.

- Այո:

Այդ ժամանակ հիվանդն ասաց.

- Այո՛, այդ ես եմ, ես մերժեցի ձեզ տալ մի բաժակ սառը ջուր: Ես ձեզ անմիջապես ճանաչեցի: Ես շատ զոջացի, որ այն ժամանակ այդպես վատ վարվեցի ձեզ հետ և անմիջա-

պես սկսեցի ետ կանչել, սակայն դուք ետ չդառար: Այդ օրը մի սպա իմ չարած հանցանքի համար ինձ խիստ պատժել էր, և ես բարկացած էի: Ես ինքս էլ չեմ հասկանում, թե ինչպես կարող էի ձեզ հետ այդպես անմարդկային վարվել: Այնպե՛ս էի զոջում արարքիս համար... Ես երկու տարի փնտրում էի ձեզ, որ ներողություն խնդրեմ: Դուք այնքան բարի եք իմ հանդեպ: Ես ներողություն եմ խնդրում: Դուք ինձ կներեք, չէ՞:

Սպան ցնցված էր լսածից. «Երկու

տարի մենք փնտրել ենք միմյանց, ես՝ վրեժի, իսկ նա՝ զղջման համար: Նա ինձանից լավն է»:

- Բարեկամս, այլևս մի՛ հիշիր այդ մասին,- ասաց սպան՝ հուզված նրա խոսքերից,- ես ուրախ եմ, որ կարող եմ քեզ խնամել և համոզված եղիր, որ քո արարքը ես արդեն մոռացել եմ:

- Այո՛, ես տեսնում եմ, և թող Աստված վարձատրի ձեզ դրա համար:

Հիվանդի վիճակը վատանում էր օրեցօր, և պարզ էր դառնում, որ նա շուտով պիտի մահանա: Ցավոք, նա

վաղուց չէր զբաղվել կյանքում ամենաանհրաժեշտ բանով՝ աղոթքով: Եվ հիմա, պատրաստվելով մահվան, նա աղոթում էր ինչպես որ կարող էր: Սպան չէր հեռանում նրա մահճից: Մահվանից առաջ նա ասաց.

- Հիմա ինձ թվում է, թե ես նորից երեխա եմ՝ մատած մորս գրկում և ուզում եմ ասել այն աղոթքը, որը մայրս է սովորեցրել:

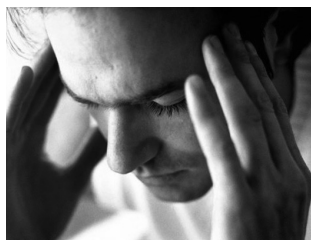
Հագիվ լսելի նա ասաց իր մանկական աղոթքն ու «Ամեն» ասելով հոգին ավանդեց Տիրոջը:

Եվ մեզ ներիւր մեր պարտքերը...

Մի զինվորական գնում է հոգևոր հոր մոտ և խնդրում է նրան օրհնել իրեն, որպեսզի ինքը կարողանա վրեժ լուծել և հաղթել իր թշնամուն: Հոգևորականը հորդորում է նրան, որ նա աղոթի «Հայր մերը», միայն թե ամբողջ սրտով և հավատքով: Զինվորականը ենթարկվում է, բայց հասնելով թշնամուն ներելու վերաբերյալ խոսքերին՝ միանգամից լռում է:

- Ի՞նչ պատահեց, ինչո՞ւ լռեցիր,- հարցնում է հոգևորականը:

- Աղոթքի շարունակությունը ես չեմ կարող ասել,- պատասխանում է զինվորականը:

- Այդ դեպքում ես չեմ կարող քեզ օրհնել:

Երկար մտորելուց հետո վերջապես աղոթքի խոսքերը դիպչում են զինվորի սրտին, և նա մինչև վերջ կրկնում է աղոթքը:

- Այժմ ես կարող եմ քեզ օրհնել քո որոշման համար,- ասում է նրան հոգևորականը:

- Բայց ես այլևս չունեմ ոչ մի թշնամի, ումից կցանկանայի վրեժ լուծել,- թեթևացած և ուրախությամբ լցված՝ պատասխանում է զինվորականը:

ԵՂԻ՛Ր ՆԵՐՈՂ

Չինվորական նավի մի նավատու ոչ ոք չէր կարողանում կարգապահություն և զգաստություն սովորեցնել: Նա խախտում էր բոլոր օրենքները, կարգուկանոնը, և այդ պատճառով էլ միշտ ենթարկվում էր տարատեսակ պատիժների: Ոչ մի տեսակի զրույց կամ կարգապահությանը վերաբերող նախատինք չէր օգնում: Նրա վրա չէր ազդում ոչ մի տեսակի խիստ պատիժ: Եվ մի օր էլ հավաքվում են բոլոր սպաները, որպեսզի վերջնականապես որոշեն այդ նավատու հետագա ծառայության հարցը: Բոլորը միաբերան ասում են, որ նրան պետք է պատժել՝ հեռացնել ծառայությունից: Որոշ մտորումներից հետո մի սպա առաջարկում է. «Ես ևս մի միջոց գիտեմ, որը մենք մինչև այսօր չենք կիրառել»: «Ո՞րն է այդ միջոցը»,

հարցնում են սպաները: «Մենք պետք է ներենք նրան»:

Բոլորը զարմանում են, բայց չնայած բոլորի զարմանքին ու տարակուսանքին, ի վերջո նավապետը համաձայնում է այդ որոշման հետ: Նավաստին, որ սպասում էր իր համար ամենադաժան պատժին՝ իր սիրելի ծառայությունից զրկվելու հրամանին, քանի որ գիտակցում էր, որ ինքն այլևս հույս չունի, հանկարծ լսում է իրեն ներելու որոշման մասին: Այդ որոշումից մի կարճ ժամանակ անց նա, ի զարմանս բոլորի, դառնում է բոլորովին անճանաչելի՝ իր պահվածքով և գործի նկատմամբ նվիրական վերաբերմունքով:

Այն, ինչ չկարողացան անել օրենքն ու պատիժը, կատարեցին ներումը, ողորմածությունն ու շնորհը:

Մի հովվի կին դռների մոտ կանգնած ականջ է դնում, թե ինչպես է իր յոթամյա տղան վիճում ամենամոտ ընկերոջ հետ: Եվ երբ պարզ է դառնում, որ վեճն ավարտվելու համար պետք է նրանցից մեկը զիջի, բայց ոչ ոք պատրաստ չէ զիջելու, մայրը լսում է իր տղայի ձայնը.

- Ֆե՛ղյա, այժմ մեզանից մեկը պետք է վարվի քրիստոնյայի պես և զիջի մյուսին: Ինչո՞ւ դա դու չվիճես:

Մայրը, լսելով որդու խոսքերը, շատ է

տխրում, սակայն նաև հասկանում է, որ, դժբախտաբար, իր տղայի պահվածքը հիշեցնում է նման իրավիճակներում շատ չափահաս քրիստոնյաների պահվածքը և, ցավոք սրտի, այդ պահվածքը ընդհանրապես չի համընկնում Քրիստոսի պահվածքի և պատվերի հետ: Շատերս շատ հաճախ այդ ամենը շատ արագ վերագրում ենք դիմացինին, բայց ոչ մեզ: Եկե՛ք երբեք չանենք այդ սխալը:

Պեթեկաթ, 2016թ., № 2 (75)

ՀԱՆԴԻՊՈՒՄ

Մի անգամ երեք հոգի միասին ճանապարհ էին գնում. միաշքանի կոշկակարը և դարբինը՝ իր վեցամյա որդու հետ: Դարբինը որդուն տարել էր բժշկի մոտ, և նրան ասել էին, որ որդին դատապարտված է կուրության:

Կոշկակարը կարեկցությամբ նայում էր տղային ու հետո գոհունակ հայացքն ուղղում դեպի երկինք. ինքը մի աչքն էր կորցրել, այն էլ առաջացած տարիքում, իսկ այս վեցամյա տղան շուտով ընդհանրապես կկորցնի տեսողությունը:

Դարբնի հետ զրույցի ընթացքում կոշկակարը մռայլվում է, որովհետև պարզվում է, որ տղան մարմնավոր էր կույր, իսկ հայրը՝ հոգեպես, քանի որ ոչինչ չգիտեր մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի մասին: Կոշկակարը նրան պատմում է Բարի Հովվի մասին, Որը մեզ մահից փրկելու համար ստիպված է լինում դիպչել մեր սրտերին:

Դարբնին դա դուր չի գալիս, և նա

կոշկակարին կոպտորեն առաջարկում է չքարոզել և հեռանալ իրենցից:

- Լա՛վ, բարեկամս,- տխուր պատասխանում է կոշկակարը,- ձեզ բարի ճանապարհ, և որդուդ՝ առողջություն:

Դարբինն արագ-արագ առաջ է անցնում: Երբ մոտ քսան քայլ արդեն առաջ անցած է լինում, ետևից լսում է կոշկակարի ձայնը.

- Մի բռնե՛ք սպասեք, ես ձեզ մի բան էլ եմ ուզում ասել: Բարեկամս, աշխատեք դժոխք ընկնել:

- Դժո՞խք:

- Այո՛, դժոխք, քանի որ Երկնքի արքայությունում դուք իսկապես անտանելի վատ կզգաք: Եթե դուք չկարողացաք կես ժամ շփվել ինձ նման կասկածելի սրբություն ունեցող քրիստոնյայի հետ, ապա ի՞նչ կլինի ձեզ հետ երկնքում, որտեղ սուրբերի հետ հավիտյան պետք է բնակվեք: Ով Երկնքի Արքայությունն իր հետ երկինք չի բերում, նրա համար երկինքը դժոխք կլինի:

Ժպիտող անգամ արհեստական է,
Հոգիդ քո ներսում լալիս է փխուր:
Արթնացի՛ր, ընկե՛ր, դե՛ քավական է,
Ինքնախաբուժումով ո՞ւր ես գնում, ո՞ւր...

Ամբարշտությամբ դիզել ես բարիք,
Ու հիմա եկել զոհ ես մատուցում:
Ինքդ՝ պատուհաս, մտքերդ՝ չարիք,
Պիղծ է քո զոհը, վերջդ՝ հատուցում...

ԳՈՐԾՈՒՆ ՔԱՐՈՉ

Հրաշալի գարնանային կիրակի էր: Երեք անբաժան ընկերուհիներ՝ Յուլյան, Անյան և Կատյան, վերադառնում էին կիրակնօրյա հավաքույթից ու շատ աշխույժ քննարկում էին այդ օրվա քարոզը:

- Իսկապես, ի՞նչ հրաշալի բան է Աստծու համար գործելը,- ասաց Յուլյան: - Ես կարծում եմ՝ մենք պետք է խնդրենք Տիրոջը, որ այս արձակուրդների ընթացքում Իր փառքի համար աշխատելու հնարավորություն տա մեզ:

- Ճիշտ ես, դա հրաշալի գաղափար է,- արձագանքեց Անյան: Մենք արդեն տասներկու տարեկան ենք, և մեզ կարելի է արդեն որոշ գործեր կատարել: Մենք պետք է խնդրենք Տիրոջը, և Նա անպայման կպատասխանի մեզ:

Նրանք արդեն հասել էին Անյայենց տուն և, առանց հապաղելու ծնկի գալով, իրենց խնդրանքը Տիրոջը ներկայացրին:

Հաջորդ կիրակի հովիվն ասաց, որ իրենց եկեղեցու հարևանությամբ ապրում է մի ծեր ու անօգնական տատիկ, և լավ կլիներ, որ եկեղեցուց նրան այցելեն ու օգնեն տնային գործերում:

- Լսեցի՞ք ինչ ասաց հովիվը, դա մեր խնդրածի պատասխանն է,- ուրախությամբ ասաց Անյան: Հենց վաղը մենք կարող ենք գնալ Վերա Պետրովնայի մոտ և օգնել նրան:

- Տերը գիտեր, որ մենք կարող ենք կատարել ցանկացած տնային աշխատանք, և այդ հրաշալի հնարավորությունը տվեց մեզ,- ուրախությունից բացականչեց Յուլյան:

- Դե... ես չգիտեմ... ես մտածում էի, որ Նա մեզ կուղարկի մի այլ տեղ,- կմկմաց Կատյան:

- Ի՞նչ ես ուզում ասել,- միջամտեց Անյան,- չէ՞ որ մենք դեռ փոքր ենք, մեր ծնողներն էլ թույլ չեն տա, որ մենք հեռու տեղ գնանք:

- Դե... ես չգիտեմ...

- Բայց, Կատյա, ծեր անօգնական տատիկին օգնելը հավասար է ափրիկյան վայրի ցեղերին Աստծու Խոսք քարոզելուն,- ասաց Յուլյան:

Հաջորդ առավոտյան աղջիկները շատ վաղ արթնացան, միասին աղոթեցին, որ Տերն օրհնի իրենց աշխատանքը և ուղղվեցին դեպի Վերա Պետրովնայի տուն:

Վերա Պետրովնան նրանց սիրով ընդունեց:

- Ես ձեզանից այնքա՛ն շնորհակալ եմ: Ես ինքս կեղտոտություն տանել չեմ կարողանում, բայց արդեն ծերացել եմ ու չեմ կարողանում մաքրությանը հետևել:

- Վերա Պետրովնա, աղջիկները թող զբաղվեն մաքրությամբ, իսկ այդ ընթացքում, եթե դեմ չեք, ես ձեզ համար Աստվածաշնչից կկարդամ ու

Պեթրովա, 2016թ., № 2 (75)

հոգևոր երգեր կերգեն,- ասաց Կատյան:

Յուլյան ու Անյան միմյանց նայեցին, բայց իրենց ընկերուհուն ոչինչ չասացին:

- Իսկ դու համոզված ես, որ չես ուզում օգնել ընկերուհիներին, չէ՞ որ երեքով շատ ավելի արագ կվերջացնեք աշխատանքը,- հարցրեց Վերա Պետրովնան:

- Ես կարծում եմ, որ ավելի լավ է Աստծու Խոսք կարդալ, քան մաքրություն անել,- վստահ ասաց Կատյան:

Այսպես սկսվեց Տիրոջ արտում առաջին՝ ոչ հեշտ աշխատանքային օրը: Անյան ու Յուլյան լվացին տան հատակն ու պատուհանները, Վերա Պետրովնայի հագուստն ու անկողնային պարագաները, տան բակը մաքրեցին աղբից: Այդ ընթացքում Կատյան Վերա Պետրովնայի համար շատ կարդաց, բացատրեց Աստծու Խոսքն ու երգեց: Օրվա վերջում բոլորն իրենց կատարած աշխատանքից շատ գոհ մնացին: Աղջիկները հոգնած հրաժեշտ տվեցին Վերա Պետրովնային՝ խոստանալով հաջորդ երկուշաբթի նորից այցելել:

Յուլյան ու Անյան իրենց ընկերուհուն ոչինչ չասացին իրենց մենակ թողնելու և չօգնելու համար, այլ ամեն բան թողեցին իրենց այդ աշխատանքին ուղարկող Տիրոջ վրա:

Այսպես անցավ մի ողջ ամիս: Եվ մի օր էլ ամեն բան փոխվեց...

Երբ հերթական հավաքության վերջում հովիվն առաջարկեց առաջ գալ

նրանց, ովքեր ուզում են իրենց սրտերը տալ Հիսուսին, դուրս եկավ այդ ծեր կինը՝ Վերա Պետրովնան: Աղոթքից հետո նա խոսք խնդրեց հովվից, որպեսզի մի կարճ վկայություն անի:

- Ես շատ ուրախ եմ, որ այս եկեղեցում կան այնպիսի պատանի միսիոներներ, ինչպիսիք են Անյան ու Յուլյան: Ես մի ամբողջ ամիս հետևում էի, թե նրանք ինչ հոգատարությամբ էին մաքրում իմ տունն ու լվանում սպիտակեղենս: Դա ինձ համար շատ կարևոր էր, քանի որ վաղուց էր, ինչ մաքուր անկողնում չէի քնել,- ասաց նա և սրբեց արցունքները,- իսկ նրանք ամեն շաբաթ փոխում էին անկողինս ու ինձ այդ հաճույքը պարգևում: Ես այլևս չէի կարող հեռու մնալ այդ Աստծուց: Այդ աղջիկների միջոցով Նա ցույց տվեց ինձ, թե որքան թանկ եմ Իր համար, այլապես նրանց չէր ուղարկի ինձ մոտ:

Հավաքության վերջում բոլորը շնորհավորում էին այդ ծեր կնոջը, իսկ նրա կողքին ուրախությունից թռչկոտում էին Անյան ու Յուլյան: Միայն թե Կատյան չէր հասկանում, թե Վերա Պետրովնան ինչո՞ւ իր անունը չտվեց, չէ՞ որ ինքն այնքան աշխատանք տարավ նրա հոգու համար՝ կարդաց, երգեց...

Կատյան ծանր սրտով վերադարձավ տուն՝ չսպասելով ընկերուհիներին: Տուն հասնելուն պես նա ծնկի եկավ ու զղջումով բարձրաձայն լաց եղավ Տիրոջ առաջ, որովհետև հասկացել էր իր սխալը. բոլորովին կարևոր

չէ, թե որքան գեղեցիկ ես դու խոսում, կարևոր է, որ գործնականում ցույց տաս քո վերաբերմունքն ու հոգատարությունը:

Երբ երեկոյան Անյան ու Յուլյան գնացին իրենց ընկերուհուն այցելելու, նա կարմրած աչքերով դիմավորեց նրանց ու ներողություն խնդրեց.

- Ներե՛ք ինձ, դուք ինձ ոչինչ չասացիք, բայց այսօր Տերս ինձ այնքան

բան ասաց, որ ես իմ սխալը հասկացա. Պետրովնան Տիրոջն ընդունեց ոչ թե այն պատճառով, որ ես շատ զիրք կարդացի նրա համար, այլ՝ շնորհիվ ձեր արածների: Հիմա ես էլ ձեզ պես գործով կվկայեմ Տիրոջ սիրո մասին:

Նրանք երեքով իրար գրկեցին և ուրախությունից լաց եղան:

ԻՆՉՈ՞Վ ԵՍ ԴՈՒ ՈՒՐԱԽԱՆՈՒՄ

Անցյալում Լուս Անջելեսի հայրնի թերթերից մեկում հեղինակ հայտարարությունն է լույս տեսնում. «Մեծահարուստ մի տիկին տասը հազար դոլար է խոստանում այն անչնավորությանը, ով իրեն նոր տեսակի այնպիսի հաճույք ցույց կտա, որ մինչ այդ չի ճաշակել»:

Թերթի թղթակիցը, խիստ հետաքրքրված այդ տարօրինակ հայտարարությամբ, այդ կնոջ տուն է գնում և տեսնում, որ տունը նորաոճ ձևով կահավորված է, կինը ոչ մի պակաս բան չունի, բայց դժգոհ է իր վիճակից: Երբ թղթակիցը հարցնում է պատճառը, կինն այսպես է արտահայտվում. «Աշխարհի ամենանշանավոր քաղաքներն ու դրանց տեսարժան վայրերն եմ այցելել, ամեն տեսակի հաճույք ճաշակել եմ, շատ հարստություն ունեմ, բայց այս

բոլորն ինձ չեն գոհացրել, ընդհակառակը, հոգնած, չանջրացած և զզված եմ այս ամենից: Եթե դուք կարողանաք ինձ գոհացնել և իմ ներսի չանջրույթն անհետացնել, այս տասը հազար դոլարը ձերն է»:

Թղթակիցը շատ է խորհում, բայց ելք չգտնելով՝ հեռանում է:

Այո՛, հարստությունը, փառքը կամ որևէ այլ բան չի կարող լցնել մարդու ներքին դատարկությունն ու փարատել չանջրույթը: Միայն ու միայն մեր Տեր Հիսուս Բրիստոսն է տալիս մեզ Կյանքը, որի մեջ չկա ցավ, չկա արտասուք, չկա մահ: Նա է Սկիզբն ու Վերջը և ծաղաղիկն ջրի է տալիս Կենաց ջրի աղբյուրից:

Ցավոք, թե՛ հարուստ տիկինը և թե՛ թղթակիցը չէին ճանաչում խաղաղություն և երջանկություն բերող միակ Փրկչին՝ Հիսուս Բրիստոսին:

Փեյրիվաթ, 2016թ., Փետրվարի 28 (75)

ՀԱՅՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔՆ՝ ՈՒՂՂՎԱԾ ԻՐ ԶԱՎԱԿԻՆ

«Իմ սիրելի զավակ, առավոտյան, երբ արթնացար, Ես հերկում էի քեզ և սպասում, որ Ինչ հեղ կգրուցես: Ընդամենը մի քանի քառ, օրինակ՝ շնորհակալություն կհայտնես երեկ կամ անցյալ շաբաթ քո կյանքում տեղի ունեցած որևէ լավ քանի համար:

Սակայն նկատեցի, որ զբաղված էիր աշխատանքի գնալու համար հագուստ ընտրելով: Երբ հավաքում էիր քեզ անհրաժեշտ իրերն ու փաստաթղթերը, կարծում էի, թե մի քանի բոլակ կգրեմ: Ինչ հեղ կգրուցելու, բայց այդպես չեղավ:

Ես կամենում էի ասել, որ եթե դու ամեն օրվա մի մասն Ինչ տրամադրես, կարող եմ օգնել՝ իրագործելու ավելին, քան դու երբևէ հնարավոր ես համարել: Երբ տասնհինգ բոլակ առանց որևէ զբաղմունքի նստած էիր քաղկաթոռին, և Ես սպասում էի, որ քեզ կլսեմ:

Հետո դու տեղից վեր կացար, և Ես կարծեցի, թե ցանկանում էիր Ինչ հեղ խոսել, սակայն դու մոտեցար հեռախոսին և ընկերոջդ զանգեցիր: Ես տեսա, որ դու գնացիր աշխատանքի, և ամբողջ օրը համբերատար սպասում էի քեզ: Սակայն գործերդ շատ էին,

դու զբաղված էիր՝ Ինչ հեղ խոսելու համար:

Նկատեցի, որ ընդմիջմանը նայում էիր շուրջդ. միգուցե անհարմա՞ր էիր զգում Ինչ հեղ կգրուցել: Նկատեցի, երբ սեղան, որոնց շուրջը նստած մարդիկ նախքան ուրեկն Ինչ հեղ կգրուցում էին, բայց նրանց օրինակին չհետևեցիր: Դեռ շատ ժամանակ կար, և Ես հուսով էի, որ կգրուցեիր:

Աշխատանքից հետո վերադարձար տուն և շատ գործեր կատարեցիր, հետո միացրեցիր հեռուստացույցը և ժամեր շարունակ այն դիտեցիր, այնուհետև ընթերցիր, սակայն Ինչ հեղ չգրուցեցիր:

Անկողին մտնելիս հոգնած էիր: Ընտանիքիդ անդամներին քարի գիշեր մաղթելուց հետո անկողին մտար ու քնեցիր: Ես շատ էի ցանկանում քո օրվա մի մասը լինել: Մենք լավ ժամանակ կանցկացնեինք և միասին շատ բան կանեինք:

Ես քեզ այնքան շատ եմ սիրում, որ սպասում եմ քեզ ամեն օր՝ մտորելու, աղոթելու կամ շնորհակալություն հայտնելու համար: Դե, միգուցե թողնեմ վաղվա՞ն: Ես սիրով կսպասեմ:

Քո՝ Տեր Աստված»:

«Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով, քո ամբողջ մտքով և քո ամբողջ զորությանը...» (Մարկ. 12:30):

ՍԻՐԵԼԻՆԵՐ, ԱՍՏՎԱԾ ՍԷՐ Է: ԱՄԷՆ:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հասկարար Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Նովիսակենսի Ավետարանի 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված պնդեա սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փնեց, որ ով
Նրան հավարա չկորցի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55, 055-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ազարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովիտյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարբասղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ծամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Մուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Մուրխասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

«Բայց ՏԵՐՆ աշապես է ասում. «Այ՛ն, հզոր մարդուց գերիները պիտի վերցվեն և ահարկու մարդուց ավարը պիտի փրկվի. քանի որ քեզ հեպ վիճողների հեպ է՛ս պիտի վիճնա, և քո որդիներին է՛ս պիտի ազապեն»:

Եսայի 49:25

«Երգեցե՛ք ՏԻՐՈՋԸ, օրհնեցե՛ք ՏԻՐՈՋԸ, քանզի Նա աղքատի հոգին փրկեց շարագործների շնորհ»:

Երեմիա 20:13

«ՏԵՐՆ արդարությամբ ու իրավունքով է գործում բոլոր զրկյալների հանդեպ...»:

Մադմոս 103:6

«Երանի՛ նրանց, որ հալածվում են արդարության համար, որովհետև նրանցն է երկնքի քազավորությունը»:

Մապրէոս 5:10

«Նեղությանս մեջ ՏԻՐՈՋԸ կանչեցի ու իմ Աստծուն աղաղակեցի. Նա Իր փաճարից լսեց իմ ձայնը, ու իմ աղաղակը հասավ Նրա առաջ՝ Նրա ականջին»:

Մադմոս 18:6

«Ամբարիշտները սուր քաշեցին ու լարեցին աղեղները՝ աղքատին ու կարիքավորին փապալելու համար, և ուղիղ ճանապարհով ընթացողներին սպանելու համար: Նրանց սուրն իրենց սիրտն է մտնելու, ու նրանց աղեղները կոտրվելու են»:

Մադմոս 37:14-15